

The illustration depicts a young girl with long, flowing red hair, wearing a white sailor's cap with a blue anchor, a blue and white striped t-shirt, and blue shorts. She stands barefoot on a blue boat, holding a white oar. Beside her sits a large, white, long-haired dog. A black pirate flag with a white skull and crossbones flies from a wooden pole on the boat. The background shows a dark sea with a small white sailboat in the distance, and a sky with grey clouds and falling rain. Large, dark blue oak leaves frame the top and sides of the scene.

KAPITÁNKÁ

MIA

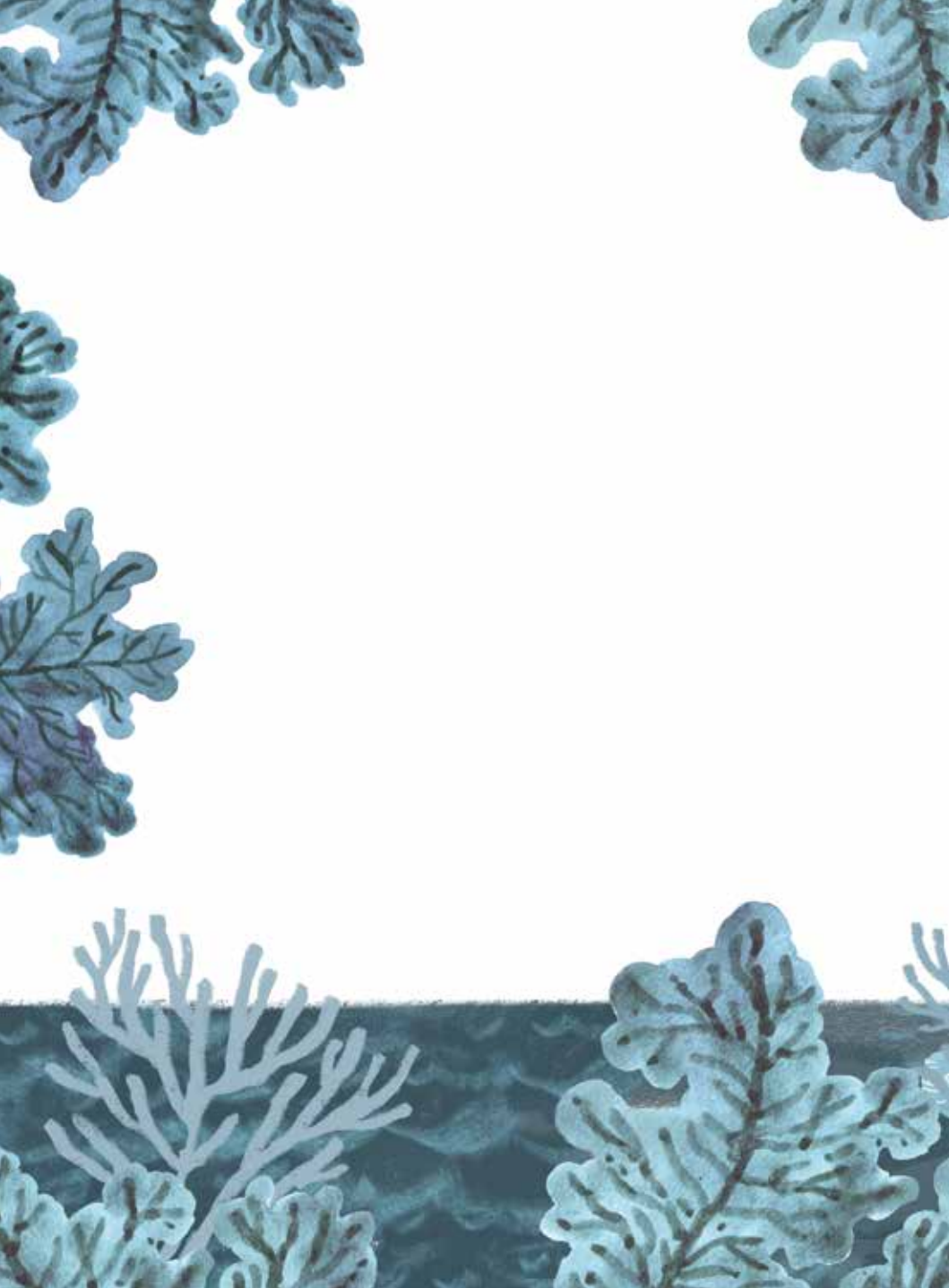
a cesta
za pokladom

IVONA KNECHTLOVÁ

Kapitánka Mia
a cesta za pokladom

IVONA KNECHTLOVÁ

KAPITÁŇKA

MIA

a cesta
za pokladom

štonožka

Venujem ockovi.

Text and illustrations © 2024 by Ivona Knechtlová
Translation © 2026 by Otília Škvarnová
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

ISBN 978-80-575-0679-9

PREKVAPENIE

Miin starý otec bol voľakedy námorník. Naozajstný námorník, taký, čo brázdi moria na veľkých lodiach, ktoré vozia do Európy cukor, ryžu a ďalší tovar z ďalekých krajín. Teraz však už bol niekoľko rokov na dôchodku. Nadalej rád cestoval a každé leto chodieval so starou mamou k moru. No odvtedy, čo stará mama zomrela, už to nebol on, ako neraz vpravievala maminka. Trávil dni doma a nikde sa mu nechcelo ísť.

Starý otec

Lenže tento rok v zime sa niečo zmenilo. Keď k nim starý otec prišiel na Vianoce na návštevu, po dlhšom čase sa tváril skoro spokojne a navyše vyzeral akosi tajuplne. V kuchyni si dlho niečo šepkal s ockom. Napokon sa ocko udrel po stehnách a zvolal: „To ti teda trvalo, oci! A kde ho máš?“

„Kde má starý ocko čo?“ vtrhla do kuchyne Mia, lebo si neodpustila číhať za dverami, aby jej náhodou niečo neušlo.

„Hausbót! Starý otec si minulý týždeň kúpil hausbót!“ veselo odpovedal ocko.

„Čo je to hausbót?“ prekvapene sa spýtala Mia.

„Hausbót je taký malý domček na vode. Je to loď, na ktorej sa dá bývať. Viac totiž stojí, než pláva. Zakotvená je na jednom stálom mieste, no keď chceš, môžeš sa na nej aj plaviť. Hoci nie príliš rýchlo, je to paráda. Jednoducho chatka na vode,“ vysvetlil jej ocko.

Starý otec sa len spokojne usmieval.

Zato Mii skoro vypadli oči z jamôk, keď sa dozvedela, že v lete bude na hausbóte tráviť so starým otcom časť prázdnin. Ona, Mia, bude bývať na lodi! A predovšetkým tam bude s nimi aj Nemo. A na to sa tešila najviac.

Nemo

Nemo bol pes starého otca. Dostal ho pred rokmi od kamarátov námorníkov ako prekvapenie. Keď ho Mia videla po prvý raz, vyzeral ako malá biela guľôčka. A keď jej vtedy starý otec oznámil, ako sa volá, vyhrkla: „Starý ocko, Nemo predsa nie je pes! Je to rybička z animovaného filmu.“

„Rybička? Tak o tom ja nič neviem,“ pošúchal si starý otec bradu. „Pokiaľ sa dobre pamätám, Nemo bol kapitán ponorky Nautilus. Je to postava z knihy Jula Verna *Dvadsaťtisíc míľ pod morom*,“ trpezlivo vysvetľoval prekvapenej vnučke.

Nemo rástol ako z vody a čoskoro sa ukázalo, že z neho bude naozaj veľký pes. Mia si nedokázala ani

Mia a Nemo

predstaviť, že by tá malá chlpatá guľôčka mohla tak vyrásť, ale bolo to tak. Nemo bol totiž afganský chrt. V istej chvíli bol skoro vyšší ako Mia. No keďže Mia rástla tiež, nakoniec ho zase prerástla. Chodila do piatej triedy a po letných prázdninách už bude mať dvanásť rokov.

A teraz mal starý otec okrem Nema aj hausbót, domček na vode, kde sa dalo v lete bývať. Boli to naozaj prekrásne Vianoce a určite to bude aj prekrásne leto, tešila sa Mia a už sa ho nevedela dočkať.

Hausbót však bolo treba najskôr opraviť. Jeho pôvodný majiteľ, pán oveľa starší ako starý otec, ho už celé roky nevyužíval. Hausbót bol dosť dlho vytiahnutý z vody. Stál na koloch na brehu priehrady. Keď ho Mia videla, musela uznať, že nepôsobí práve najlepšie, a začala sa o ich prázdninové dobrodružstvo trochu strachovať. Farba sa z trupu lode odlupovala vo veľkých plátoch, drevo kajuty bolo staré a vnútri to vôbec nevyzeralo pekne. Všade viseli pavučiny, záclony na oknách boli potrhané a jedno okno dokonca rozbité.

No ocko so starým otcom cestovali k priehrade celú zimu i jar a obidvaja usilovne pracovali, aby bola loď na leto pripravená. Aj maminka pomáhala. Ušila starému otcovi na hausbót nové závesy a povlaky na vankúše. Zohnala dokonca aj farebne zladené obliečky. A jedného dňa ocko prišiel domov a vyhlásil: „No, Mia, už je to hotové. Myslím si, že sa ti cez prázdniny bude na hausbóte veľmi páčiť.“

NALODENIE

Konečne sa začali prázdniny a čoskoro nastal deň, keď sa Mia s ockom vybrali autom k priehrade. Vyrazili z mesta neskôr popoludní, dlho šli pozdĺž rieky, a keď prešli obcou, ktorá sa podľa uvítacej tabule volala Lehota, ocko povedal, že je to už iba kúsok cesty.

Mia sa dívala na krajinu ubiehajúcu za oknom a v duchu si opakovala: *Dnešnú noc už strávim na lodi*. Po chrbte jej prešiel mráz. Bola napnutá, tešila sa, ale zároveň jej vrtalo v hlave, aké to asi bude. *Nebudem sa v noci na lodi báť?* vravela si. Ale kdeže, starý otec a Nemo ju určite ochránia!

Pokračovali v ceste rovno pomedzi polia a potom už úzka cestička zahla do lesa. Po chvíli ocko zastavil a obidvaja vystúpili. Mia zbadala, ako v diaľke cez stromy prebleskuje voda. Ocko zobral tašky, Mia si založila na chrbát svoj batoh a vyšli po chodníku do riedkeho lesa. Na pravej strane stálo za stromami niekoľko menších domčekov, vľavo sa rozprestierala veľká lúka, za ktorou bola Lehota.

Keď došli s ockom k zátok, Mia konečne po prvý raz uvidela hausbót starého otca na vode. Po všetkých opravách bol ako zo škatuľky. Mia ho vôbec nespoznávala. Musela uznať, že ocko so starým otcom odviedli dobrú prácu. Celá kajuta bola nanovo obložená drevom. Okrem klasických obdĺžnikových okien mal hausbót na každej strane po jednom okrúhlom okienku a vzadu ešte jedno veľké okrúhle okno. Mia v diaľke za hausbótom zbadala plávať niekoľko bielych plachetníc. Stromy na protiľahlom brehu sa skláňali nad hladinu

a odrážali sa v nej. Ľahký vánok poháňal drobné vlnky. Bola to naozajstná krása.

Ako prvý sa na palube objavil Nemo, zavrteľ chvostom a veselo na nich zabrechal.

„Čo sa deje, Nemo? Á, moja námorníčka je už tu!“ radostne sa ponáhľal privítať ich aj starý otec. Rýchlo k nim prebehol po úzkom mostíku na breh, vzal Miu do náručia a pevne ju objal. „Tak čo, si pripravená na veľké dobrodružstvo?“ spýtal sa a Mia nadšene prikývla.

Starý otec zobral od ocka tašky vrátane tej s jedlom, čo im pripravila maminka, a viedol ich na loď. Mia obozretne stúpala po mostíku, ktorý sa pri každom jej kroku trochu rozkýval. Keby bola vedela, že po ňom o pár dní bude behať rovnako rýchlo ako starý otec!

Starý otec jej ukázal posteľ a skrinku, kde si môže uložiť veci, a ockovi uvaril kávu. Chvíľu sa rozprávali, ale potom sa už ocko musel vydať na cestu domov.

„Dávaj nám tu na ňu pozor, oci,“ usmial sa na starého otca a potľapkal ho po pleci. Z brehu ešte zamával Mii na rozlúčku a potom zamieril cez les k zaparkovanému autu.

Mia bola zo všetkého na lodi nadšená. Celý hausbót musela hneď preskúmať. Starý otec jej ho poukazoval

z jedného konca na druhý. A Nemo mu v tom pomáhal, všade behal za nimi a šťastne vrtel chvostom.

Okrem postelí a malého jedálenského stola s lavicou a so sedadlami tu bola praktická útulná kuchynka a malinká kúpeľňa. Vlastne všetko na hausbóte bolo malé a veľmi dômyselne vytvorené. Stôl bol sklápací, skrinky vysúvacie, drez sa dal priklopiť, aby sa tak získalo viac miesta na varenie. V jednej skrinke bola dokonca schovaná malá chladnička. No najviac zo všetkého sa Mii páčilo drevené kormidlo, ktoré vyzeralo úplne ako na starých lodiach, ktoré videla vo filmoch o námorníkoch a pirátoch. Na palube bol zase krásny sedací

kútik s prútenými kreslami. A práve tam im starý otec prichystal večeru. Našťastie nemusel veľa variť, lebo maminka im pripravila zásoby jedla na niekoľko dní.

Bol teplý letný večer, a tak spolu sedeli vonku až do zotmenia. Zábradlie lode lemovali svetielka a ich hausbót žiaril do tmy ako lunapark. Také isté svetielka starý otec rozvešal aj na najbližšom strome na brehu.

Mii sa to veľmi páčilo. Starý otec jej rozprával o mori a o dobrodružstvách, ktoré zažil. Mnohé príbehy už poznala z minulosti, ale tu na vode jej pripadali oveľa zábavnejšie. Keď už začala zívvať od únavy, pobožkala starého otca na dobrú noc a šla spať. Nemo sa skrútil vo svojom peleštekú pri nohách jej postele do klobôčka. Pre Miu tu bolo všetko také zvláštne a nové! Keď už ležala v kajute, zababušená pod perinou, počula jemné špliechanie vody a sem-tam ľahké zavrzganie. Pôvodné obavy však boli preč. Teraz už vedela, že sa jej na lodi bude páčiť. „Dobrá noc, Nemo,“ zašepkala a o chvíľu už obaja spali.